

ПРОЛОГ

Озеро Мінневанка, Канада

У давні часи люди вірили, що, коли хтось помирає, Янгол Смерті вже вичікує, готовий забрати їхню душу. Пошепки переказували легенди, в яких смерть видавалася ще страшнішою. Втім, насправді боятися варто не смерті, а часу. Кажуть, час — мов сніжинка: якщо спробуєш впіймати його, він тане ще швидше. Насправді ніхто не може зупинити час... і ніхто не знає, коли добіжить кінця їхній власний.

Я взяв у руку крижаний кристалик і споглядав, як він тане. Починався снігопад. Туман наповзав на озеро Мінневанка, неначе привид, поки Бенсон швартував батьків дорогий човен. Я пирхнув. Хай як нахабно поводився малий, та все ж таки це був просто хлопчик із завеликим гаманцем і так само завеликим его.

Розгладжуючи густі чорні кучері, Бенсон підійшов до Гарлі ззаду. Схопив її за стегна і провів рукою по вигинах, підкреслених гідрокостюмом.

— Агов, а я й не знав, яка ти сексуальна в такому одязі, — прошепотів, притиснувшись до її щоки.

Світла шкіра Гарлі почервоніла від холоду, але цю дівчину не так легко було налякати — хоч морозом, хоч непроханими залицаннями.

— Тримай руки при собі, Бене. Ми не для цього сюди прийшли.

Вона струснула плечима, вивільнившись, і відійшла, а тоді натягнула на світле волосся неопреновий капюшон і перевірила, чи повний кисневий балон.

— Це хто сказав? — вишкірився Бен.

— Це я сказав, — втрутився Том, якого вже дратувало нахабство Бена. Це був довготелесий рудоволосий юнак, значно худорлявіший за Бена. Як і Гарлі, він уже надягнув гідрокостюм, поки Бенсон хлебтав чергове пиво. Я збився з ліку, скільки він уже випив.

Ми затіяли всю цю вилазку на озеро, бо друзі хотіли випробувати нове спорядження для дайвінгу — ну тобто всі, крім Бенсона. Той не збирався пірнати, а приєднався, тільки щоб повикаблучуватися перед Гарлі.

Я обернувся й побачив своє відображення у вікні крихітної каюти. Неслухняне волосся спадало на чоло. Через туман воно здавалося темнішим. А мої сріблясто-сірі очі іскрилися, мов блискавка під час крижаної бурі. Решта компанії позаду мене сперечалася про якісь дрібниці. Я не збирався втручатися. Зарано.

— Чуеш, рудий, а кинь мені пивас, — наказав Бенсон. Він осміхався. — Бляха, оце ти смішний у гідрокостюмі. Як зогнила креветка.

— Принаймні я можу його зняти. А тобі з таким лицем довіку ходити, козел.

— Хочеш спробувати? — насмішкувато кинув у відповідь Бенсон.

Гарлі підвелася й стала між ними.

— Бене, ану припини! Ми не чубитися приїхали, а пірнати. І краще починати, поки погода не зіпсувалася. Хочу побачити місто-привид.

— Ну так, звісно, давайте вже, пірняйте в своє «Озеро духів», — виклично відповів Бен.

Гарлі пирхнула, стримуючи посмішку.

— Це просто забобони. Через раптові пориви вітру в корінного населення з'явилося вірування, що в озері живуть привиди. Тому його й назвали «Озером духів». А ось затоплене місто справжнє, і я хочу його побачити.

Вона не помилялася. Під крижаними водами озера Мінневанка ховалося ціле місто, затоплене після будівництва дамби. Тепер спорожнілі руїни лежать на дні озера — це буквально місто-привид, застигле в часі.

— Краще тобі залишитися тут, а то ще штани обмочиш, — кепкував Том.

Бенсон грубо його штовхнув.

— Ти ж усе одно будеш у воді, креветочко, то чого б тобі не поплисти назад на берег?

— Бене, ти такий мудака, коли п'яний, — дорікнула його дівчина.

Том засміявся.

— Тільки коли п'яний?

— Ану повтори, креветко, — кинув Бен і ще раз штовхнув Тома.

— Та що це за хрін? Ви як двоє першокласників. Не знаю, з якого дива я тебе взагалі сюди покликала, Бене, — гидливо сказала Гарлі.

— Може, бо в мене є човен? — відповів Бенсон. — А може, тебе дещо інше цікавить... — вишкірився він.

Я підійшов ближче, сперся на поруччя й далі на них не зважаючи. Мене більше цікавило замогильне виття вітру, яке сповіщало про наближення шторму. У нас із вітром було багато спільного: нас ніхто не бачив. Неначе привид, я спостерігав

за трьома молодими людьми, які марнували скороминущий час, який їм, смертним, було відведено на землі.

Втім, я не привид. Я істота значно страшніша, і невдовзі вони це зрозуміють.

— Відпусти, Бене! — мої роздуми перервали вигуки дівчини. Бенсон знову підсунувся ближче й обіймав її, хоч вона й пручалась.

— Я знаю, нащо ти прийшла, — сп'яніло прогугнявив він.

— Припини, кому кажу! — наполягла Гарлі.

— Та чого ти, я тобі покажу, — Бен притиснув її до стіни каюти й поцілував, не зважаючи на її опір.

— Ану відвали! — Том схопив Бенсона за плече. — Ти вуха теж пивом залив? Вона тобі сказала дати їй спокій.

— Ти краще за собою стеж. Ти що, не знаєш, що акули снідають креветками? — Бенсон іще раз грубо штовхнув його й спробував ударити, але Том легко уникнув нападу й у відповідь зарядив правий хук по носу суперника.

Бенсон закрити обличчя від раптового пекучого болю. Забравши пальці, він побачив, що на них лишилася кров. Кинувся вперед і вхопив іншого хлопця за пояс, штовхнув на землю й заходився бити.

— Бене, припини! — заблагала Гарлі. — Ти його вб'єш!

Вона спробувала відтягнути Бена, але він різко відштовхнув дівчину, аж вона вдарилась головою об стіну.

Том скипів. Скинувши із себе Бена, він витер кров з носа тильною стороною руки.

— Тобі досить, чуваче, — сказав він, намагаючись повернути Бенсона до здорового глузду. — Ти сп'яну нічого не тямиш. Час зав'язувати з випивкою.

— А я кажу, що тобі саме час для холодної ванни. Ти ж сюди для цього приїхав?

З п'яним гигиканням Бенсон кинувся на Тома, але той спритно ухилився. Нападник перелетів через поруччя й шубовснув у воду.

Том із задоволеною посмішкою підбіг до Гарлі й допоміг їй підвестися.

— Ти в порядку?

Вона ошелешено кивнула.

— Нормально. Пробач, що потягла тебе сюди.

— Я ж казав, це погана ідея. А тепер ще й того дурня з води виловлювати.

— Йому холодний душ якраз на користь, — сказала Гарлі. Вона презирливо поглянула за ніс човна, на воду.

— Чуєш, акуло, і хто тепер плистиме на берег? — гукнув Том. Вони з Гарлі оглянули поверхню озера, але Бенсона й слід пропав.

— Куди він подівся? — сказала дівчина, вже дещо занепокоєно.

Том схилився над носом, вдивляючись у воду.

— Бляха, — похмуро пробурмотів він.

— Бене! — вигукнула дівчина. Здавалося, їй у кістки заповзає примарна тиша. Вже панічніше вона знов гукнула: — Бенсоне! Вилазь! Це не смішно! Чому він не реагує? Він казав, що вміє плавати.

— Він був надто п'яний. Перевірмо корму. Може, він знепритомнів і десь тут сплив.

Вони обійшли човен, вдивляючись у темну воду за бортом, але Бенсона не було.

— Його ніде немає! — у відчаї скрикнула Гарлі. — Треба його шукати.

— Ти побудь тут, раптом ще з'явиться, — сказав Том, готуючись. — Якщо він пішов під воду, я його знайду. Не міг же він просто зникнути. Але краще не баритися. Він без гідрокостюма, може швидко переохолодитися.

Том надягнув кисневий балон і побіг до платформи. Гарлі спостерігала, як він поринув у воду й за пару митей зник з очей.

Сніжинки тепер падали швидше, ніби теж хотіли приєднатися до пошуків Бенсона. Я підійшов до Гарлі, яка занепокоєно

оглядала водну гладь в очікуванні, коли повернеться зниклий товариш. Я поклав свою руку на її й відчув, як її тілом пробігає тремтіння.

Гарлі схвильовано повернулася до мене. Вона була так близько, що я відчував її подих на своїх грудях. Але для неї я був невидимим. Вона не могла мене побачити. Ніхто не міг.

Вона озирнулася через моє плече на своє водолазне спорядження.

— Та хай йому, — пробурмотіла вона. Не могла ж вона сидіти склавши руки. Натягнувши ласті й кисневий балон, Гарлі занурилась у крижане озеро Мінневанка. Я споглядав, як вона зникла під товщею води.

Над озером поповз туман, немов приховуючи сліди трійці підлітків. Але я їх бачив. Усіх трьох. Я чув, як б'ються їхні серця, як цокотять Бенсонові зуби, як вода зловісно згущується над ними...

Першим на дні озера його знайшов Том. Бен за щось зачепився. Гарлі їх побачила й кинулася на допомогу, поділившись із ним трубкою, щоби той міг дихати, поки Том його вивільнював. Це тривало якусь секунду. Вони знали, що часу в них обмаль. Я чув, як від втоми їхні серця б'ються все швидше. Ступив на платформу й нахилився, щоб торкнутися води. Мої сірі очі сяяли, відбиваючись на поверхні, нагадуючи мені, хто я... і для чого я тут.

Час настав.

Мое відображення зіщулилося, а вода під пальцями зледеніла. Під туманом до країв озера розповзався шар криги, утворюючи непроникний бар'єр. Я спостерігав, як Том, Гарлі й Бен піднялися з дна озера й зрозуміли, що шлях їм перекриває брила льоду. Троє підлітків відчайдушно попливли в напрямку берега, намагаючись знайти, де закінчується лід, але марно. Вони презирнулися, а нерозуміння на їхніх обличчях змінилося на жах.

Вони були у пастці.

У їхніх наляканих очах я міг побачити, які думки рояться в них у головах, поки судинами несамовито шугає адреналін. Вони відчайдушно гамселили кулаками лід, але ніщо не могло звільнити їх із крижаної в'язниці... бо по них прийшов я. Я стиснув кулак, і їхні кисневі балони спорожніли. Вони борсалися у воді у відчайдушних пошуках кисню, зірвавши з лиця вже непотрібні маски. Але що довше вони опиралися, то більше їхні легені наповнювалися крижаною водою.

Три серцебиття сповільнились і зупинились.

Кажуть, що по-справжньому можна зрозуміти сенс існування, тільки зіткнувшись віч-на-віч зі смертю. Я підвівся й подивився Гарлі в очі саме тоді, коли в ній згасла остання іскра життя. Саме тієї миті, коли вона скорилася часу, оплакуючи сніжинки, які вже ніколи не зможе спіймати долонею.

Над водами Мінневанки повіяв пронизливий крижаний вітер, а три душі покинули тіла. Я все ще дивився в мертві очі Гарлі, коли почув її голос позаду.

— Ти хто?

Стиснувши кулаки, я повернувся до неї обличчям. Душі трьох підлітків дивилися на мене, чекаючи на відповідь. Тепер вони мене бачили.

— Мене звати Еван Джеймс, — я підвів свої сріблясто-сірі очі й подивився на них. — Я — Смерть.

Важкі слова сховалися в тумані, а крига, що ув'язнила озеро, відступила. Три бездиханні тіла спливли на поверхню.

Їхній час на Землі добіг кінця.